

سعید آوا

زنم من

زنم من

زهدان جهان .

باری گران بر دوش

داغ تاریخ بر تن و جان.

شانه هایم دم به دم سانید

به دردی مضاعف

وقتی برادرم خود را

همجنس خدا دید .

زنم من

نه از خدا نه

پیغمبر

انسانم

رود و جویبار زمین

شهد پستانم

دریغ اَمّا

از ساده لوحی هم سرنوشتانم .

زنم من

نه ساحرم نه شیطان

دریغ اَمّا
آتش ام زدند مردان
به جهل
با حُکم موبدان
جادوگران .

زنم من
سر زنده و تن پاک
دریغ اَمّا
مرا سلحشوران، درباریان
کفن کردند زنده
در قعر خاک
به همخوابگی تا ابد
با عجز و ترس این بزدلان .

زنم من
بهارآبستن ، سبز دستان
دریغ اَمّا
مرا کشتزار عفن تخم ریزی
فرض کرده اند
خدایان مردان .

زنم من

یار و همکار در کارخانه

همیشه پُرکار در خانه

دریغ اَمّا

مُزدم کسر مضاعف

به قانون مردانه .

زنم من

شانه ها استوار، بالا بلند

دریغ اَمّا

مرا نردبان شهرت خویش

پنداشته اند

فرقهٔ مرد رندان .

زنم من

فریاد اعتراض و دردم من

و گر سنگسارم کنند

در کوچه و بازار

یا به تیربارم زنند

در کارخانه و میدان

باز زنم من

تندر ابر پُر بار باران .

می بارم

شانه می سایم به خورشید گران .

دریغ اَمّا آه آه
آن دیگر نیمه ام گویی هنوز
در خواب است

نمی بیند مرا
یا نمی خواهد باور کند
بلندای شانها را .

زنم من
داغ تاریخ بر جان و تنم
لیک تسخر زنم من
بر قدرتمداران زمین و آسمان
(این مشترک دشمنان
با من و همزاد من)
که بی من نتوانند
حتی بالا کشند
آب بینی یا دهان .

اسفند ۱۳۸۴ / مارس ۲۰۰۶